

1. З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Коли ми з мамою їхали до аеропорту, вікна в автівці були опущені. Столпчик термометра показував плюс двадцять чотири. Над Феніксом височіло ідеально блакитне, безхмарне небо. Я вдягнула улюблену білу мереживну блузку без рукавів і на шнурівці. Вдягнула як прощальний жест, тримаючи напоготові довгу куртку з каптуром.

На півострові Олімпік, що на північному заході штату Вашингтон, у полоні майже постійних темних хмар розташувалося невелике містечко Форкс. Містечко, де всупереч будь-якій логіці небо плаче частіше, ніж деінде в Сполучених Штатах. Від його всюдисущих непривітних сутінків мама втекла, коли мені виповнилося кілька місяців. До чотирнадцяти років мене змушували збувати там один літній місяць. Потім я твердо наполягла на своєму; три наступні літа мій тато Чарлі відпочивав два тижні у Каліфорнії.

У Форкс я наразі вирушала у добровільне вигнання — цей учинок викликав у мене самої неприхований жах. Я ненавиділа Форкс.

І обожнювала Фенікс. Любила сонце і палючу спеку. Любила енергійне велике місто.

— Белло, — сказала мама востаннє, напевно, в тисячний раз, перш ніж я сіла на літак, — ти зовсім не мусиш цього робити.

Ми з мамою дуже схожі, тільки у неї коротке волосся і мімічні зморшки біля губ. Я пильно поглянула у її великі, подитячому широко розплющені очі й відчула справжній страх. Як я можу залишити мою люблячу, дивакувату, дорогу, болячку маму саму? Хто про неї піклуватиметься? Звичайно, тепер у неї

був Філ — швидше за все, рахунки сплачуватимуться, холодильник і бак у машині не спорожніють, буде кому зателефонувати, коли вона заблукає, але все ж...

— Я хочу поїхати, — довелося збрехати. Я не великий майстер обманувати, але ці слова я так часто повторювала останнім часом, що вони прозвучали майже переконливо.

— Передавай привіт Чарлі.

— Обов'язково.

— Скоро побачимось, — упевнено сказала вона. — Ти можеш повернутися додому, коли забажаєш. Я приїду, тільки-но буде потрібно.

За обіцянкую крилася примара самопожертви. Я чітко бачила це у маминих очах.

— Не хвилюйся за мене, — поквапилася я запевнити її. — Все буде чудово. Я люблю тебе, мамо.

Вона міцно-міцно обійняла мене, я сіла на літак, а вона поїхала додому.

На мене чекав чотирьохгодинний переліт з Фенікса до Сієтла, ще одна година в маленькому літаку, приземлення у Порт-Анджелесі й годинна поїздка на машині до Форкса. Політ мене не турбував, однак година наодинці з Чарлі викликала певне занепокоєння.

Чарлі у цій ситуації повівся дуже мило. Він здавався страшенно задоволеним із того, що я вперше виявила бажання пожити з ним тривалий час. Він уже встиг записати мене до місцевої школи і збирався допомогти у пошуках автомобіля.

Та ми з Чарлі були просто приречені на складні моменти. Жодного з нас не можна назвати балакучим, а я до того ж не вмію говорити ні про що. Я знала — батька не могло не спантеличити моє рішення. Як і мама раніше, я ніколи не робила таємниці з нелюбіві до Форкса.

Коли ми приземлилися в Порт-Анджелесі, за ілюмінаторами падав дощ. Я не вбачала в цьому знамення — так мало бути. Я задалегідь попрощалася з сонечком.

Чарлі чекав на мене в поліцейській машині. Нічого дивного, звісна річ. Він — шеф поліції Форкса, захисник спокою добропорядних громадян. Однією з головних причин, чому,

незважаючи на обмеженість власних фінансів, я хотіла придбати машину, було небажання роз'їжджати по місту в автомобілі з блимавками на даху. Ніщо так не заважає нормальному пересуванню, як копи.

Чарлі однією рукою незграбно пригорнув мене, коли я перечепилася, спускаючись із трапа.

— Радий бачити тебе, Білко, — сказав він, усміхаючись і водночас підхоплюючи мене і не даючи впасти. — Ти зовсім не змінилася. Як поживає Ренé?

— З мамою все добре. Я теж рада тебе бачити, тату, — (мені не дозволяли називати його «Чарлі» в лице).

У мене було небагато валіз. Більша частина мого одягу не годилася для штату Вашингтон. Ми з мамою витягнули на світ Божий усі можливі й неможливі запаси, щоб поповнити зимовий гардероб, та він від того ненабагато збільшився. Мої пожитки легко помістились у багажник поліцейської автівки.

— Я саме знайшов хорошу для тебе, цілком пристойну машину — дешевше не буває, — заявив Чарлі, перш ніж ми встигли пристебнути ремені.

— Яку машину? — мене збентежили слова «хорошу для тебе». А не для мене вона «не хороша»?

— Ну, власне, це пікап — «шевроле».

— Де ти його знайшов?

— Пам'ятаєш Біллі Блска з Ла-Пуша?

(Ла-Пуш — крихітна індіанська резервація на самому узбережжі.)

— Ні.

— Колись улітку він ходив із нами на риболовлю, — підказав Чарлі.

Принаймні я збагнула, чому не пам'ятаю Біллі. Я доклала чимало зусиль, щоб стерти з пам'яті болісні й неприємні спогади.

— Він зараз в інвалідному візку, — вів далі Чарлі у відповідь на моє мовчання, — авто йому не потрібне, от він і запропонував віддати його задешево.

— Якого машина року?

На обличчі Чарлі було написано відчайдушне сподівання, що я не поставлю цього запитання.

— Знаєш, Біллі добряче попрацював над двигуном, йому не більше двох-трьох років, чесно.

Сподіваюсь, Чарлі не був про мене настільки низької думки, щоб очікувати, ніби тут я легко здамся.

— Коли він її купив?

— Думаю, у вісімдесят четвертому.

— Новою?

— Ні. Гадаю, новою вона була десь на початку шістдесятих, ну, не пізніше кінця п'ятдесятих, — скромно зізнався він.

— Ча... тату, я нічого не тямлю в машинах. Коли щось зламається, я не зможу її полагодити, а слюсар — задорого для мене...

— Белло, клянуся, ця штучка працює, як годинник. Теперішнім машинам далеко до такої якості.

«Штучка», подумала я про себе. Врешті-решт, згодиться як прізвисько у крайньому разі.

— А дешево — це скільки? — поставила я головне запитання. Тут я не могла дозволити собі йти на поступки.

— Сонечко, я вже ніби... так би мовити... купив її для тебе. Як подарунок на вхідні, — Чарлі крадькома прохально поглянув на мене.

Ого! Машина! Задарма!

— Не варто було, тату. Я сама збиралася купити автівку.

— Мені не шкода. Я хочу, щоб ти була тут щасливою.

Говорячи це, Чарлі дивився просто на дорогу. Йому нелегко було висловлювати почуття вголос. Цю рису характеру я успадкувала від Чарлі. Тож коли я відповідала, мій погляд так само блукав десь попереду машини.

— Дуже мило з твого боку, тату. Спасибі. Я дуже вдячна.

Йому не обов'язково знати, що для мене щастя й Форкс — поняття несумісні. Він не повинен страждати, як я. А дарованій машині в зуби, чи то пак, у двигун не заглядають.

— Ну, от ти і вдома, — пробурмотів Чарлі, зникновівши від моєї вдячності.

Дорогою ми перекинулися парою слів про погоду, яка, звісно, була дощовою. На цьому розмови закінчилися. Ми мовчки дивились у вікна.

Мушу визнати, краса навколо була неймовірна. Все зеленіло — мох укривав стовбури дерев, серпанком звисав із гілок. На землі росла папороть. Навіть повітря відливало смарагдами, просочуючись крізь листя.

Забагато зелені. Чужа планета.

Тим часом ми підїхали до будинку Чарлі. Він досі мешкав у маленькому будиночку на дві спальні, котрий вони з мамою придбали відразу по весіллі. Навіть не відразу, просто за час шлюбу, бо після «відразу» не було нічого. Тут, прямо на вулиці перед незмінним будинком, була припаркована моя нова — в сенсі, нова для мене — машина. Вона мала вицвіло-червоний колір, великі, квадратної форми крила і схожу на цибулину кабінку водія. На мій подив, авто мені сподобалося. Я не знала, як воно поведеться на дорозі, але могла уявити себе за його кермом. Плюс воно належало до поважних залізних монстрів, які неможливо розтросити. Такі машини без жодної подряпини зазвичай красуються на місці аварії в оточенні куп метало-брухту, що колись були іномарками.

— Ого, татку, яка краса! Дякую!

Тепер огидне завтра буде трішки менш жахливим. Мені не доведеться обирати між прогулянкою у дві милі під дощем до школи і поїздом у машині шефа поліції.

— Я радий, що тобі сподобалося, — похмуро відповів знову зняковілий Чарлі.

Ми віднесли речі нагору за один раз. Мені віддали західну спальню, що вікнами гляділа на вулицю. Кімната була знайомою, вона належала мені від народження. Дерев'яна підлога, блакитні стіни, трикутна стеля, поживклий тюль на вікнах стали частиною мого дитинства. Чарлі лише замінив колицку на ліжко і поставив письмовий стіл, коли я подорослішала. Зараз на столі стояв старенький комп'ютер, модемний дрiт зміївся по підлозі до найближчого телефонного гнізда. Мамина умова — щоб ми постійно були на зв'язку. Крісло-гойдалка, котре пам'ятало мене немовлям, незворушно завмерло у кутку.

У будинку була одна маленька ванна нагорі, біля сходів. Ми з Чарлі користуватимемося нею разом, та я намагалася не зосереджуватися на цьому фактові.

Одна з найкращих рис Чарлі — він ніколи не мозолить очей. От і зараз він залишив мене саму, щоб я могла розпакувати речі та влаштуватися. Для мами це був би завеликий подвиг. Як добре залишитися на самоті, без необхідності всміхатися і вдавати задоволення; яке полегшення бездумно вдивлятися у суцільну стіну дощу за вікном і відчувати, як біжать по щоці сльозинки. Я була не в гуморі плакати по-серйозному. Ні, ще буде час перед сном, коли мені доведеться думати про наступний ранок.

Старшу школу міста Форкс відвідувала нереальна кількість учнів — 357, тепер уже 358, — у моїй старій школі тільки учнів першого класу нараховувалося не менше сімох сотень. Тут діти виростили разом — їхні прадідусі та прабабці ходили до одних ясел. Я буду новою дівчиною з великого міста — цікавинкою, посміховищем.

Напевно, якби на вигляд я була як типова дівчина з Фенікса, це можна було б використати як перевагу. Та в плані зовнішності я не була своєю ніде. По ідеї, я б мала бути засмаглою спортивною білявкою — волейболісткою або лідером групи підтримки. Такою всі уявляють дівчину із Сонячної Долини.

Натомість я вирізнялася шкірою кольору слонової кістки, яку не брала жодна засмага, хоча не мала ані блакитних очей, ані рудого волосся. Я завжди була стрункою, але тендітною — ніяк не спортсменка, і не володіла необхідною координацією та швидкістю реакції, щоб займатися спортом, не перетворюючись на посміховисько і не наражаючи на небезпеку себе саму й тих, кому не пощастило занадто наблизитися.

Склавши одяг у старій сосновій комоді, я взяла сумку з косметикою і попрямувала до спільної ванни, щоб освіжитися після подорожі. Розчісуючи заплутане вологе волосся, я роздивлялася обличчя у дзеркалі. Можливо, справа була в освітленні, але шкіра здавалася хворобливо землистою. Вона буває красивою — чистою і майже напівпрозорою, неймовірного кольору. А зараз цей колір зник.

Бліде віддзеркалення змусило мене визнати, що я собі брешу. Річ не лише в зовнішності. Це не єдина причина. Якщо я не

змогла знайти своє місце у школі з трьома тисячами учнів, то які шанси у Форксі?

Я не вміла знаходити спільну мову з людьми свого віку. І, правду кажучи, не свого теж — час від часу. Навіть мама, найближча мені людина на землі, не могла похвалитися гармонією у стосунках зі мною. Ми наче розмовляли різними мовами. Інколи мені ставало цікаво, чи бачать мої очі те саме, що й очі інших людей. Можливо, проблема крилася в моїй голові.

Втім, причина не важлива. Результат — ось що має значення. Завтра все тільки почнеться.

Тої ночі мені не спалося, незважаючи на те, що я добре виплакалася перед сном. Постійне шипіння дощу на даху й завивання вітру за вікном не стихало ні на мить. Я натягнула вицвілу стареньку ковдру аж на голову, пізніше примостивши зверху подушку. Та мені не вдалося заснути раніше опівночі, коли дощ трохи стих і перейшов на спокійніший ритм.

Все, що я побачила з вікна вранці, — нескінченну пелену густого туману. Я відчула, як десь глибоко всередині прокидається клаустрофобія. У Форксі ви не побачите неба, місто схоже на клітку.

Сніданок із Чарлі не передбачав розмов. Батько побажав мені удачі у школі. Я подякувала, розуміючи, що побажанням не судилося здійснитися. Удача, як правило, мене обминала. Чарлі першим пішов із дому до поліцейського відділку, котрий заміняв йому дружину й сім'ю. Потім я сиділа за старим квадратним дубовим столом на одному з трьох різнокаліберних стільців і здійснювала огляд маленької кухні зі старими панельними стінами, вкритою білим лінолеумом підлогою та яскраво-жовтими шафками. Нічого не змінилося. Вісімнадцять років тому це мама пофарбувала шафки, щоб принести у дім трохи сонячного світла. Над маленьким каміном у суміжній крихтній «залі» стояв ряд світлин. Весільне фото мами і тата, зроблене у Лас-Вегасі; ми в трьох у лікарні після мого народження — клацнула добросерда медсестра; серія моїх шкільних світлин аж до минулого року. Дивно дивитися на них — треба буде простежити, щоб Чарлі їх кудись переставив, принаймні на час мого тут перебування.

Тут, у цьому будинку, ставало до болю ясно, що Чарлі так і не оговтався від розриву з мамою. У мене защеміло на серці.

Не хотілось приїздити до школи зарано, але вдома я більше не могла залишатись. Я вдягла куртку — щось на кшталт скафандра — і вискочила під дощ.

Надворі досі мрячило, але я не встигла промокнути, поки дістала ключ, що звично лежав під карнизом біля дверей, і замкнула дім. Хлюпання нових водостійких черевиків лунало як втілення безвиході. Мені так бракувало звичного шурхотіння гравію під ногами! Хотілося зупинитися, щоб помилуватися пікапом, але це було нереально. Я поспішала вирватися з молочної вологи, що оповила голову і чіплялася до волосся під каптуром. Всередині пікапа виявилось приємно і сухо. Біллі чи Чарлі, вочевидь, помили його, але м'які коричневі сидіння досі ледь відчутно пахли тютюном, бензином і м'ятою. На моє полегшення двигун завівся швидко, але дуже гучно, сповістивши про себе пронизливим ревом. Що ж, старий пікап просто зобов'язаний мати якийсь недолік. Неочікуваний бонус — працювало допотопне радіо.

Знайти школу було нескладно, хоча я ніколи раніше там не була. Вона, як і більшість місцевих установ, містилася на центральній вулиці. З вигляду ви не сказали б, що це школа; мене змусила зупинитися табличка. Школа нагадувала шерegu схожих будинків, зведених із червонувато-коричневої цегли. На подвір'ї росло стільки дерев і кущів, що з першого погляду я не змогла визначити розміри будівлі. І це — освітній заклад? — подумала я ностальгійно. Де солідні паркани, металодетектори?

Я припаркувалася перед першою будівлею. Над невисокими дверима красувався напис «Дирекція». Я не помітила інших машин, тому зрозуміла, що порушую правила, але вирішила: краще розпитати всередині, ніж їздити кругами під дощем, як дурепа. Я неохоче вилізла із затишної кабіни пікапа і пішла вздовж вузької, вимощеної каменем доріжки, обсадженої темним живоплотом. Перш ніж відчинити двері, я глибоко вдихнула.

Всередині приміщення виявилось яскраво освітленим і теплішим, ніж я очікувала. Дирекція була невеликою; я побачила